

ΠΡΟΧΕΙΡΕΣ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟ ΚΑΙ ΤΟ "ΚΙΝΗΜΑ"

Στη σημερινή συγκυρία, βλέπουμε να υποτιμάται βίαια η εργασία μας και να τσακίζεται βιαιότερα η αξιοπρέπεια μας, μέσα από συνεχείς μειώσεις μισθών, απολύσεις και ουσιαστική κατάργηση πολλών -κατακτημένων με αγώνες και αίμα- δικαιωμάτων. Όλα αυτά (και όλα εκείνα που δεν αναφέραμε εδώ) δεν είναι απλά αποτέλεσμα μιας "προδοτικής" κυβέρνησης ή μίας "κακίας" Μέρκελ, αλλά κυρίως είναι πάγια στρατηγική του κεφαλαίου, όταν βλέπει να απειλούνται τα κέρδη του -ή ακόμα η αύξησή τους-, όπως συμβαίνει στην κρίση του καπιταλισμού που διανύουμε.

Ενώ τα αφεντικά προωθούν ένα σωρό μέτρα για τη διάσωσή τους, επιχειρούν να διασπάσουν την -επικίνδυνη για αυτούς- ταξική ενότητα, τόσο με την απ' ευθείας καταστολή, όσο και ιδεολογικά. Προτάσσουν το ιδεολόγημα της "εθνικής ενότητας", που αποκρύπτει τους ταξικούς διαχωρισμούς που υπάρχουν έμφυτοι στον καπιταλισμό (με απλά λόγια, για να σωθεί το "έθνος", βλέπουμε να χαρίζονται τα λεφτά του κάθε εργάτη στον κάθε τραπεζίτη) και προπαγανδίζουν ή θεσμοθετούν τον ατομικισμό (ως παραδείγματα μπορούμε να αναφέρουμε τον πόλεμο λάσπης που γίνεται σε κάθε συλλογικό αγώνα και την αντικατάσταση των συλλογικών συμβάσεων με ατομικές, που οξύνει τον ανταγωνισμό μεταξύ των εργαζομένων).

Ταυτόχρονα, το εργατικό κίνημα είναι κατώτερο των περιστάσεων. Οι ξεπουλημένες (πώς θα μπορούσε άλλωστε να είναι αλλιώς;) διοικήσεις αποφασίζουν αποσπασματικές κινητοποιήσεις -για ξέσπασμα της οργής των καταπιεσμένων- και υπερασπίζονται έμμεσα τα συμφέροντα των αφεντικών. Οι εργάτες/εργαζόμενοι, στην πλειονότητά τους, είτε έχουν χάσει τη θέληση για κινητοποίηση είτε έχουν εγκλωβιστεί σε μία κομματοκεντρική λογική, που διαιρεί και αποπροσανατολίζει το κίνημα και αναπαράγει τη λογική της ανάθεσης (λογική που οδηγεί σε καινούριες ξεπουλημένες διοικήσεις).

Βέβαια δεν μπορούμε να περιμένουμε τίποτα από μία συνομοσπονδία που όχι μόνο έχει προβληματική ηγεσία, όχι μόνο δεν υπολογίζει την βάση της για τις αποφάσεις της, αλλά είναι πολυδιασπασμένη και η λειτουργία της στέκεται ανάχωμα στην ενότητα της τάξης μας. Διαφορετικά επαγγελματικά και κρατικοδίαιτα σωματεία, μερικές φορές χωρίς κλαδική εκπροσώπηση (πράγμα που δεν αφήνει τους εργαζόμενους σε έναν χώρο δουλειάς να αποφασίσουν όλοι μαζί), διάσπαση δημοσίων και ιδιωτικών υπαλλήλων και άλλα τέτοια πράγματα που μας κάνουν να γελάμε με τις κορώνες για συνδικαλιστική ενότητα εντός της Γ.Σ.Ε.Ε.

Ενάντια στις εκκλήσεις τους για εθνική ενότητα εμείς να αντιπαρατάξουμε την ενότητα της τάξης μας. Είτε έχοντας κάτσει 8 ώρες πίσω από ένα μπαρ να βάζουμε ποτά ή σε κάποια άλλη δουλειά, είτε το έχουν κάνει οι δικοί μας, είτε λόγω τ'ότι δώσαμε τόσα λεφτά για να μπορούμε στη σχολή και ακόμα μας αδειάζει η τσέπη για τις σπουδές μας, είτε γιατί σε λίγο καιρό θα δουλεύουμε τζάμπα για κάποιους που θα πλουτίζουν στις πλάτες μας βλέπουμε τον εαυτό μας στην εργατική τάξη και πρέπει να οργανωθούμε στη βάση των αναγκών μας. Μακριά από "πεφωτισμένες ηγεσίες", διαμεσολαβητές και "πρωτοπορείες" των αγώνων μας.

Το Πανεπιστήμιο για εμάς αποτελεί κυρίαρχα άλλη μια παραγωγική μονάδα του κεφαλαίου, όπως η Υγεία και όλες οι υπηρεσίες "κοινωνικών παροχών". Παράγει κυρίως τους εξειδικευμένους εργαζόμενους που χρειάζονται για τη λειτουργία του συστήματος, επομένως οι απόφοιτοί του "πρέπει" να είναι έτοιμοι το συντομότερο να στελεχώσουν την παραγωγή, γι' αυτό λαμβάνουν τυποποιημένες και επιφανειακές γνώσεις.

Επίσης, παράγει νέα γνώση, που κι αυτή δεν είναι χωρίς ιδεολογικό πρόσημο: οι έρευνες που χρηματοδοτούνται είναι προφανώς αυτές που εξυπηρετούν τα συμφέροντα του χρηματοδότη είτε είναι το κράτος -βλέπε έρευνες στη ΣΗΜΜΥ για θερμικές κάμερες στον Έβρο είτε εταιρείες που επωφελούνται από την εφαρμοσμένη έρευνα (βλέπε το πανηγύρι που γίνεται στα εργαστήρια Φυσικής και Μηχανικής του Ε.Μ.Π.).

Έχοντας όλα τα προηγούμενα υπόψιν, **ο νόμος-πλαίσιο δεν ήρθε ως "κεραυνός εν αιθρία", αλλά με σκοπό να επισημοποιήσει πρακτικές που ήδη συνέβαιναν -απλά ίσως δεν διαφημιζονταν και πολύ- και να εξειδικεύσει σε αυτό το χώρο την επίθεση του κεφαλαίου ενάντια στους εργαζόμενους.** Παντρεύεται λοιπόν και επίσημα το Πανεπιστήμιο με τον κόσμο των επιχειρήσεων, φέρνοντας managers και πρώην στελέχη να το διοικήσουν με όρους αγοράς (η σχολή πρέπει να είναι "αποδοτική" στην παραγωγή φτηνών και υπάκουων εργαζομένων, αλλιώς θα υποστεί σοβαρές συνέπειες, μέχρι και κλείσιμο). Θεσμοθετούνται οι έρευνες για επιχειρήσεις και η απλήρωτη εργασία των φοιτητών όπως στην πρακτική άσκηση, ή στα ερευνητικά προγράμματα.

Επεκτείνονται όσο και όπου γίνεται οι εργολαβίες, δηλαδή εύκολοι τρόποι για να βγάλουν κέρδος οι εργολάβοι, εκμεταλλευόμενοι εργαζόμενους και φοιτητές. Η μείωση μισθών, η επισφαλής εργασία και οι απολύσεις γίνονται κανόνας για εργαζόμενους (συμπεριλαμβανομένης μεγάλης μερίδας καθηγητών) και όσες παροχές που δικαιούνται οι φοιτητές (δωρεάν σίτιση, στέγαση, μεταφορές και βιβλία) δεν έχουν καταργηθεί ακόμα θα είναι -σύντομα μάλλον- παρελθόν. Όλα αυτά με πρόφαση ότι το κράτος "δεν έχει λεφτά", την ίδια ώρα που σε στρατομπατικές σχολές δεκαπλασιάστηκαν φέτος οι εισακτέοι (σε συνδυασμό με άλλα παραδείγματα, που χρειάζονται σελίδες ολόκληρες να απαριθμηθούν).

Συνεπώς, σε πείσμα όλων αυτών που θέλουν τους φοιτητές και τους εργαζόμενους των ιδρυμάτων ανθρώπους-ρομπότ πιγμένους στον ατομικισμό της καριέρας και στην "επιστημονική" γυαλα, η ίδια η πραγματικότητα αναδεικνύει πως αποτελούμε εργαζόμενους στο εκπαιδευτικό εργοστάσιό τους και δεν έχουμε να κάνουμε τίποτα άλλο απ'το..

ΝΑ ΠΑΡΟΥΜΕ ΠΙΣΩ ΤΟΝ ΠΛΟΥΤΟ ΠΟΥ ΠΑΡΑΓΟΥΜΕ.

Το φοιτητικό κίνημα κοιμάται κι αυτό -ως επί το πλείστον τουλάχιστον- τον ύπνο του δικαίου. Και εδώ, όπως και στο εργατικό κίνημα, κυριαρχούν η αποπολιτικοποίηση και η νοοτροπία της ανάθεσης. Οι άμαζες συνελεύσεις μονοπωλούνται από "ειδικούς" ρήτορες και οι φοιτητές καλούνται μόνο να ψηφίσουν, για να επικυρώσουν προαποφασισμένες προτάσεις δράσεων. Οι κινητοποιήσεις έχουν απογοητευτικά μικρή συμμετοχή και πολλές φορές περιορισμένη δυναμικότητα.

Από πλευράς περιεχομένου, βλέπουμε απλά να αναπαράγουμε και να υλοποιούμε αιτήματα κεντρικού πολιτικού σκηνικού προερχόμενα από πολιτικά γραφεία, τα οποία ουσιαστικά επικυρώνουν το πρόγραμμα κοινοβουλευτικών και εξωκοινοβουλευτικών κομμάτων για να τα αναδείξουμε σαν "πρωτοπορείες". Δεν βλέπουμε όμως να λαμβάνονται πρωτοβουλίες για ταξική ενότητα και δράση εντός της σχολής, για να

καταπολεμηθεί κάθε αποτύπωμα της επέλασης του Κεφαλαίου και απλά -φαίνεται σαν να- προσπαθούμε να σώσουμε την συνδιαχείριση των φοιτητών ασχολούμενοι μόνο με την μη ψήφιση των Συμβουλίων Διοίκησης.

Εμείς, ως Ελευθεριακό Σχήμα ΣΕΜΦΕ, στεκόμαστε απέναντι σε αυτήν την κατάσταση, προτείνοντας την αυτοοργάνωση φοιτητών, καθηγητών και εργαζομένων, από ταξική σκοπιά και με κινηματική διάθεση. Πιστεύουμε ότι οι φοιτητικές συνελεύσεις θα πρέπει να γίνουν διαδικασίες στις οποίες κάθε φοιτητής και φοιτήτρια (εξαιρώντας τους φασίστες και όσους υπερασπίζονται τα αφεντικά) θα μπορεί να παρεμβαίνει ισότιμα (χωρίς ιεραρχίες ή "πρωτοπορείες") και να προτείνει δράσεις, οι οποίες θα περνούν από συνδιαμόρφωση. Επειδή πολλά μυαλά είναι καλύτερα από λίγα. Σε αυτό βέβαια θα πρέπει να συμβάλλουν και οι φοιτητές που

με τη μέχρι τώρα στάση τους δείχνουν αδιαφορία και παθητικότητα, ως αντίδραση στην κατάσταση που αναφέραμε παραπάνω.

Αν θέλουμε να μην μιλάμε για φοιτητικό αλλά για πανεκπαιδευτικό κίνημα, ζητούμενο είναι η ταξική ενότητα εντός της σχολής. Θεωρούμε πως σαν φοιτητές, καθηγητές και εργαζόμενοι της σχολής, θα πρέπει να δρούμε κοινά και σε κοινές διαδικασίες, χτίζοντας έτσι ένα μαζικό οδόφραγμα στα σχέδια του κράτους και των

εταιρειών, εξαιρώντας βέβαια από τις διαδικασίες αυτές και καταπολεμώντας τους μεγαλοκαθηγητάδες που λειτουργούν σαν τσιράκια των παραπάνω μηχανισμών. Να σταματήσουμε κάθε μορφή απλήρωτης ή επισφαλούς εργασίας στα ιδρύματα, να μπλοκάρουμε κάθε πρόγραμμα εφαρμοσμένης έρευνας χρηματοδοτούμενο από επιχειρήσεις στα εργαστήρια της σχολής μας, να μην αφήσουμε να υπάρξει καμία απόλυση, να σταματήσουμε κάθε καθεστώς εργολαβίας, να διεκδικήσουμε όλες τις παροχές πρόνοιας στους φοιτητές και άλλα πολλά ζητήματα για τα οποία δεν έχουμε ποτέ μιλήσει ή απλά τα έχουμε αγγίξει επιφανειακά.

Η ενότητα αυτή θα πρέπει να επιχειρηθεί να γίνει και με τους εργαζόμενους αντίστοιχων παραγωγικών κλάδων, όπως αυτός των Κατασκευών, της Εκπαίδευσης, του Επισιτισμού (τι λέει ένας άνεργος σε έναν εργαζόμενο ΣΕΜΦίτη;) και άλλους κλάδους στους οποίους εργαζόμαστε μετά τη σχολή ή και κατά τη διάρκεια των σπουδών μας.

Εκτός των παραπάνω, θα πρέπει να επινοήσουμε και να προχωρήσουμε στην δημιουργία μικρών εστιών αυτομόρφωσης, έτσι ώστε να δώσουμε το παράδειγμα του πώς θέλουμε εμείς πραγματικά την παιδεία, την γνώση και την επιστήμη με την οποία ασχολούμαστε, απαντώντας έτσι στην στρέβλωση που έχει καταφέρει να πετύχει η άσκηση ελέγχου των αφεντικών στις σχολές μας.

**ΣΑΜΠΟΤΑΖ ΣΤΟ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟ
ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΗ ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΚΑΙ ΔΡΑΣΗ
ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΥΠΟΤΙΜΗΣΗ ΤΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ
ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑΣ ΜΑΣ**

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΟ ΣΧΗΜΑ ΣΕΜΦΕ

